

ТРИМАТА БРАТЯ И ЗМЕЯТ

chitanka.info

Един баща имал трима синове. Когато те били съвсем малки, в къщата им долетял един змей и откраднал майка им. Завел я в една пещера някъде далече в непроходимите гори. Много тъгувал бащата, никога не се оженил отново и съвсем сам отгледал трите си деца.

Синовете пораснали и един ден попитали баща си:

— Тате, къде е майка ни?

— Открадна я един страшен змей, когато бяхте още съвсем малки — тъжно отвърнал баща им и продължил: — Отведе я в палата си, който се намирал в една голяма тъмна пещера някъде далече в непроходимите гори.

— Аз ще ида да търся майка ни! Ще я освободя и ще я доведа! — казал най-големият син.

— Иди, синко! — рекъл бащата.

Пригответил се големият син и тръгнал към далечните непроходими гори да търси майка си. А баща му го изпреварил, облякъл се в мечи кожи, скрил се под моста в края на селото и пресрещнал сина си, за да изпита смелостта му. Най-големият син много се изплашил от мечката, не посмял да продължи и се върнал обратно.

— Ти за нищо не ставаш! — казал вторият син. — Ще ида аз да търся майка ни!

Ала и вторият син се изплашил от мечката, която изскочила изпод моста в края на селото, и се върнал вкъщи.

— Вас двамата за нищо не ви бива! Тръгвам аз — рекъл най-малкият син, когото всички наричали Келчо, понеже като дете бил келяв.

Стегнал се Келчо за път, взел си сабята и тръгнал да търси майка си. В края на селото изпод моста пак излязла мечката и застанала насреща му. Той извадил сабята и смело тръгнал към нея.

— Де да видим! — извикал Келчо. — Или ти мене, или аз тебе! — и за малко щял да я посече.

Тогава бащата смъкнал мечите кожи и казал:

— Стой, синко! Аз съм твой баща! Видях, че си юнак! Върви да търсиш майка си и на добър час! Ти ще я намериш!

Тръгнал Келчо из непроходимите гори да търси пещерата на змея. Три дни и три нощи вървял, без да спира, и най-накрая стигнал до голямата тъмна пещера. Там се намирал палатът на страшния змей.

Стражите отдалече съгледали Келчо и известили господаря си, че един юнак със сабя идва към палата му. Страшният змей спокойно рекъл:

— Този юнак няма да може да премине покрай вълците, които пасат овцете ми, и покрай мечките, които пазят кравите ми. Така че няма от какво да се боя!

Ала стражите видели, че щом юнакът стигнал до стадото овце и вълците се спуснали към него, той ги разсякъл със сабята си. И мечките, дето пазели кравите, с рев се нахвърлили върху него, но той съсякъл и тях със сабята си и продължил да върви право към палата на змея.

Стражите изплашени разказали на господаря си всичко, що са видели. Тогава змеят се стреснал и станал да посрещне юнака. Палатът на страшния змей бил заобиколен от дълбока буйна река. За да се стигне до златната порта на палата, се минавало по един чудно красив златен мост. Юнакът се удивил от хубостта му и тръгнал бавно-бавно по него. Мостът се разклатил под стъпките му и змеят вече здравата се изплашил. Така Келчо влязъл право в палата и застанал пред змея.

Вместо да му каже „добре дошъл“, змеят смръкнал един път и Келчо се намерил съвсем близо до огромното му туловище, после духнал един път и той се залепил за една стена. Ала когато господарят на палата се опитал и втори път да смръкне юнака като енфие, Келчо смело се спуснал със сабята си към него и замалко щял да го посече. Тогава змеят изревал разтреперан:

— Стой, синко! Аз искам такъв юнак като тебе да ми бъде син! Всичко, което имам, нека бъде и твое! Наточи, синко, много вино, да прием и да се помирим!

Изпили двамата няколко големи кани вино, подали си ръце и се помирили. Очите на змея взели да се затварят и тъй като спял по четиридесет дни, той дал на Келчо един куп ключове, легнал и мигом захъркал.

Взел Келчо ключовете и започнал да обикаля огромния чуден палат. Отварял наред всяка врата и не можел да се нагледа — толкова много красиви и скъпоценни неща имало навсякъде, че свят му се завивал. Гледал и се дивял Келчо на огромните купища пари, на камарите злато и сребро, на пръстените и украшенията, на свилените дрехи, на хубавите ястия и пития. Само две стаи Келчо не могъл да

отвори, защото нямал ключове за тях. А трябвало да ги отвори, понеже сигурно там била заключена майка му.

Върнал се юнакът при спящия змей и цели три дни търсил ключовете. Най-накрая успял да ги намери в дългата зелена брада на змея. Измъкнал той много внимателно двата ключа, без да го усети змеят, и тръгнал към заключените стаи.

И щом отворил първата, видял вътре една красива жена с прошарени коси.

— Мамо, ти ли си? — извикал той и се спуснал към нея. — Аз съм най-малкият ти син! Дойдох тук да те освободя!

Майката прегърнала Келчо и заплакала от радост.

— Синко, да бягаме бързо отгук, докато не се е събудил змеят! Толкова години бях затворена и не съм виждала белия свят!

— Сега, мамо! — казал Келчо. — Само да видя какво има и във втората стая.

Отключил Келчо и втората стая и там видял един чудно хубав бял кон. „Такъв кон едва ли има някъде по света!“ — помислил си той. Възседнал белия кон, качил и майка си и двамата препуснали към къщи.

Там всички ги посрещнали с голяма радост и семейството най-сетне заживяло честито.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.